

over het geloof – door Dom André Louf

Het geloof is niet alleen
het 'ja' zeggen op geloofswaarheden,
maar veeleer
de volledige inzet
van onze hele persoon tegenover Jezus.
Dus niet alleen aan God geloven,
geloven dat Hij bestaat,
maar in God geloven :
het is gaan naar God,
het is een meeslepend geloof,
een trekkend geloof,
een geloof dat mij op weg zet naar God,
dat een uittocht is uit mezelf
en een intocht in God,
een geloof dat heel mijn leven
als het ware ophangt
aan dit ene woord van Jezus:
'Zeg slechts één woord en ik zal gezond zijn.'

Dat is iets zeer nieuws in ons leven,
zeer omwentelend, zeer bekerend :
dat we uit onszelf treden,
dat we onszelf kunnen vergeten en opgeven
en dat we in het bereik komen
van Gods levend en almachtig woord,
komen in God zelf,
met alle gevolgen daarvan.

Het geloof is die bevrijding
van ons meest intieme zelf,
de verlossing van ons hart,
een grendel die weggetrokken wordt,
een deur die opengaat,
de ervaring van God die binnenspoelt,
die ons overspoelt, overweldigt, meesleept
in de herscheppende macht,
de herscheppende kracht van Gods almacht.

Het is voor alles een staat van geloven,
die heel de mens aanspreekt en aangrijpt,
klein en verloren tegenover onszelf,
tegenover de anderen en tegenover God.
Dit mateloze vertrouwen in Hem
dat Hij ook wonderen in ons zal verrichten.

uit de eerste brief aan de Korinthiërs van Paulus
(12, 12-30) toegepast op een schoolcontext:

“Een school is een eenheid die uit vele leden bestaat. Ondanks hun verscheidenheid vormen al die leden één school. Net zoals een lichaam, bestaat een school niet uit één deel, maar uit vele. Als de leerling zou zeggen: 'Ik ben geen leraar, dus ik hoor niet bij de school', hoort hij er dan werkelijk niet bij? En als de ouder zou zeggen: 'Ik ben geen directeur, dus ik hoor niet bij de school', hoort hij of zij er dan werkelijk niet bij? Als de hele school leraar zou zijn, voor wie is dan het onderwijs bedoeld? Als de hele school directeur zou zijn, wie zal dan zorg dragen voor de vorming van de leerlingen? Als de hele school leerling zou zijn, hoe moeten ze dan zelf tot wijsheid komen? Als de hele school ouder zou zijn, hoe zullen de kinderen dan de vruchten plukken van de veelzijdigheid van vele meesters? Alle leden van een schoolgemeenschap hebben hun plaats. Als ze met elkaar slechts één identiteit zouden vormen, zou dat dan een leerrijke school zijn? Het is juist zo dat er een groot aantal mensen nodig is om een school te kunnen vormen. De leraar kan niet tegen de leerling zeggen: 'ik heb je niet nodig', en de directeur kan dat evenmin tegen de ouder zeggen. Integendeel, juist die leden van de school die het meest kwetsbaar lijken, zijn het meest noodzakelijk. Want kun je überhaupt spreken van een school zonder leerlingen? En mocht een school alleen geniale leerlingen tellen, is lesgeven dan niet overbodig? Ligt de roeping van de leraar niet juist in het vormen van die leerlingen die het meest nood hebben aan zijn vorming?. En bestaat de opdracht van de school er niet in de belemmeringen weg te nemen die alle leerlingen het leren moeilijk tot onmogelijk maken?”

MOZES, een voorbeeld van leiderschap met passie

In de bijbel gaat het regelmatig over leidinggeven. Mozes moet van het zootje ongeregeld dat de joden in Egypte geworden zijn een volk zien te maken. Dat is zijn missie. Hij wil eerst helemaal niet ingaan op de stem van God en kort voor de kop als hij is weigert hij verschillende keren. Hij vindt zichzelf ongeschikt en als je een aantal van zijn eigenschappen op een rij zet kun je hem alleen maar gelijk geven: een afstandelijke, driftige, felle stotteraar. Maar de bijbel beschrijft hem ook als iemand met *toewijding*, *doorzettingsvermogen* en *met een passie* voor gerechtigheid. Hij had zeker geen hoge pet op van zijn eigen positie. Wellicht dat hij daarom vanaf het eerste moment anderen erbij haalde en mede- verantwoordelijk maakte. Hij erkende het belang van het kweken van leiderschap op alle niveaus. Mozes handelde op basis van vertrouwen: op God, op zijn mensen. Hij was geen charismatisch leider. Wel iemand die wist te bemoedigen, te inspireren. Vooral dit laatste is niet zonder betekenis. Om grote veranderingen te kunnen bewerkstelligen moet je de mensen erin kunnen laten geloven. Je moet je mensen weten te raken in hun hart. Ze kunnen inspireren, de geest in hen krijgen. Ze bevlogen en bezield laten worden.

naar Huib Klamer en Hein Pieper (red.), Spiritualiteit in managen en besturen, een vruchtbare verbinding?, Damon bv, 2003, p.62-63

de toptien -over een Bijbelse leefregel gesproken-

Iedere Godsdienst kent zogenaamde leefregels en afspraken. Bij de Christenen en de Joden heten die leefregels de Tien Geboden. Mozes, de leider van de Joden, kreeg ze van God toen de Joden moesten vluchten uit Egypte. Deze regels zijn richtwoorden, als wegwijzers naar geluk, richtlijnen om te leven en om goed samen te leven. De eerste vijf regelen de verhouding tot God; de tweede vijf de verhouding tussen de mensen. De 10 'Woorden van God' beschermen iets heiligs. Ze trekken de lijn tussen wat menselijk (dus goddelijk) is en wat niet.

Ik was er toen alles met je begon, toen je de weg vond uit de vervreemding.

Laat je dus niet opnieuw overheersen door vreemde machten.

Ik heb je tot vrijheid geroepen.

Ik, die jou de adem gaf en levenskansen, ik ben niet te vatten in een beeld of welke voorstelling ook.

Ik zal altijd meer zijn dan wat je hebt uitgedacht.

Maak van niets of niemand een afgod.

Ik ben er niet om je eigen woorden of daden te rechtvaardigen.

Misbruik mijn Naam niet om je eigen positie te onderschrijven en onrecht toe te dekken.

Want mijn Naam is 'Ik zal er zijn' vol ongekeerde mogelijkheden.

Maak tijd om te vieren. Word geen slaaf van je werk.

Je hebt een dag van rust nodig waar je dankbaar kan genieten van wat goed is.

En waar mijn droom met deze wereld weer kansen krijgt.

Ontken je eigen verleden niet.

Neem het beste van je ouders met je mee en wees goed voor hen.

Dan zal de toekomst voor je opengaan.

Schakel de anderen niet uit om alleen voor jezelf te leven.

Als je raakt aan een ander, dood je ook het leven in jezelf. Samen ben je mijn schepping.

Verbreek niet de band met de ander.

Blijf niet steken in wantrouwen en zelfbeklag, maar groei in trouw en wederzijds begrijpen.

Je zult niet grijpen waar een ander recht op heeft: zijn huis of akker, de vrucht van zijn arbeid.

Dat is diefstal.

Je zult de waarheid niet verdraaien om je eigen doel te bereiken.

Je zult geen valse getuigenis afleggen en met leugens je macht over anderen handhaven.

Zelfs als je alleen nog maar je begeerte de vrije loop laat en je zinnen zet op wat een ander dierbaar is, dan is de roof al aan de gang.

Vergeet het niet: Ik ben er, zelfs in de kreet van de onderdrukte.

Hertaling van de 10 geboden, Exodus 20, 1-17, door Jan De Roeck

Jezus vatte die Tien Geboden samen in twee belangrijke geboden. Het eerste gebod zegt dat je van God moet houden met heel je hart, heel je verstand en heel je geest. En het tweede gebod zegt dat je van je naaste net zo veel moet houden als van jezelf.

De parel in de oester vormt zich juist
uit de kwetsuur die ontstaat
doordat de schelp zich opent en
het schurende zand binnenlaat.
Het 'verschil' creëert een nieuwe identiteit.
De vreemde materie
die de veilige cocon binnendringt
en aanvankelijk als een bedreiging
kan worden ervaren voor mijn eigenheid,
opent juist onvermoede mogelijkheden
en schept een unieke 'nieuwe' identiteit
waardoor ik groei in het vinden van
wat ik ten diepste zoek.

Zo zei toch die wonderlijke man uit Nazareth:
'Ook gelijkt het Rijk Gods
op een koopman,
op zoek naar mooie parels.
Toen hij een parel van grote waarde had gevonden,
ging hij alles verkopen wat hij bezat
en kocht haar.'

Multiculturele ontmoeting en pluralisme worden
vaak verkeerdelijk voorgesteld als een vage neutraliteit,
een grijze mengeling van alle kleuren door elkaar.
Het unieke aan deze ontmoetingen is juist
de specifieke kleur die oplicht
in het prisma van een kleurenspeel,
in een respectvolle dialoog
waar de persoonlijke eigenheid bewaard mag blijven
en veel rijker aan schakeringen wordt,
wars van een collectieve pletwals.
Aldus leiden 'verschillen' niet tot 'geschillen'
of tot kleurloze en lege 'anonimiteit'
- dan zouden ze bedreigend en niet verrijkend zijn -
maar tot een verdieping van de eigen identiteit.

Trouwens ontleent een echte ontmoeting zijn waarde niet
aan de kracht van de persoonlijkheid,
'iemand' die niet niemand is,
'iemand' die 'iemand' mag ontmoeten.
De 'parel' die in dergelijke 'openheid' ontstaat
is uniek en waardevol
om voor te leven
en zich volledig voor te geven.

B. Staelens